

Antonín Bartůšek

Rod mého dědy Antonína Bartůška pochází z vesničky Tožice a je propojen příbuzenskými svazky s obcemi Tomice a Jinošice. Vše kolem roku 1800. Dědeček se narodil v Nuslích a během první světové války se dostal do Litvy, kde se oženil s mojí babičkou Jadvigou Bernatasovou. Z tohoto manželského svazku se narodily tři děti. Strýcové Mečislav (*1918), Ignác Jaroslav (*1920) a moje matka Emilie (*1922). Všichni narozeni v městě Kovno.

V Litvě pracoval jako truhlář u Centrální dílny úzkokolejné dráhy v letech 1919–1922. V roce 1924 se rodina přestěhovala do Prahy. Krátce bydlela u dědečkovy sestry, provdané Fišerové, která vlastnila s manželem hotel na Petrském náměstí.

V Praze byl v letech 1926–1927 zaměstnán u firmy Jindřich Röhrs a.s. v Bubenči, poté u firmy Antonín Babka, Praha 7 (1927) a dále u firmy Václav a František Pašek, Poděbradova, Praha-Žižkov (1928). Majitelé firem ho vždy hodnotili velmi dobře.

Následně v dubnu 1928 nastoupil do Elektrických podniků hlavního města Prahy, závod Rustonka, jako truhlář pro opravu (tehdy dřevěných) tramvají. Zde pracoval 31 let, až do zaslouženého důchodu. V zaměstnání končil jako dispečer.

Mám písemný originál od podniku a spoluzaměstnanců, který byl dědovi věnován k tomuto výročí.

Obsahuje desky se znakem dopravního podniku, úvodní celostránkovou kresbu, blahopřání všech spolupracovníků s třiadvadesáti podpisy, dědovu větší fotografii z roku 1956 a hlavně původní báseň, která má 26 slok a ve zkratce vtipně popisuje jeho bohatý, těžký i krásný život.

Do roku 1928 žili moji prarodiče v Lysolajích č. p. 129. Od tohoto roku již bydleli v Suchdole č. p. 147, (Kamýcká 16) v domku ševce pana Petra. Jejich další bydliště bylo na začátku ulice K Roztokům (první nebo druhý domek na pravé straně). Později bydlela rodina na adrese Budovcova 345, dnešní Budyňská (přízemí), kde jsem se 21. června 1942 narodil. Asi v roce 1957 se vrátil domek majitelům a děda s babičkou (již bez dětí) se přestěhovali do podnájmu 1+1 v ulici Gagarinova č. 456. Zde také v roce 1974 děda zemřel, babička pak v roce 1982.

Politicky byl děda blízký sociální demokracii. Společensky se angažoval na Suchdole v Dělnické tělocvičnické jednotě a především jako ochotník divadelního spolku Tyl. Ochotnické školení absolvoval v roce 1943 v Dejvicích. Hrál ve značném množství inscenací, a to hlavně v letech 1938–1945. Podle poznámek na zděděných fotografiích to byly: *Panský dvůr*, *To byl český muzikant*, *Chlapík* (27. 2. – 28. 2. 1943), *Šťastní otcové* (25. 4. – 26. 4. 1942),



* 29. 1. 1896 † 27. 6. 1974

Staré hříchy, *Letní byt* (1942), *Maryša (Maruša)*, *Nevěsta z venkova* (1942), *Srdce na uzdě* (9. 4., 10. 4., 1. 5. 1944), *U pokladny stál* (1943), *Zapovězený strom* (25. 7., 26. 7. 1944), *Třetí zvonění* (1944) a určitě i v mnoha dalších.

V roce 1946 přechází s ostatními do spolku Alšova scéna. V dubnu 1948, jako předseda tohoto spolku, podepisuje vstup do dramatického odboru T. J. Sokol.

Dědu i babičku musel mít každý rád, i když byli chudí. Já na ně do dnešního dne vzpomínám s dojetím. Hlavně pro dědův osobitý humor, smysl pro spravedlnost a přirozenou inteligenci.

Vyprávěl a fotografie poskytl Antonín Pajkrť, vnuk Antonína Bartůška, sestavil Josef Jánský. www.historiesuchdola.cz



Spolek Tyl, Šťastní otcové, 1942, Antonín Bartůšek.



Spolek Tyl, Třetí zvonění, 1944, Antonín Bartůšek opravou.